

Moj poletni večer.

Neizmerno ljubim poletni večer, ko se mudim v zeleni uti za hišo. Še čez dan večkrat zahrepenijo moje misli po njem. Zdi se mi, da prebijem takrat najlepši čas dneva, dasiravno ne zametujem očarujoče jutranje zarje. Ali zvečer je človek le drugače razpoložen.

Bliža se deveta, deseta ura. Dnevno vrvenje se porazgubi v mrak, in sam, čisto sam ostanem v vrtni uti, v poletnem večeru: Kakor bi bil v razsežnem, bujnem, počivajočem gaju.

Ležem na klop. Misli mi vtonejo v prirodni godbi: In reglá zbor žab, tam se oglašá murnček s svojo enomerno melodijo; zdaj zapihlja veter, in v njem se, kakor čolnički na odprtem morju, zibljejo brenčeče žuželke.

Sedem. Zazrem se v mrak in premišlujem. Tam nekje v najtemnejšem kotu gozda se oglašá sova. Prebudi me, pa le za nekaj časa. Kmalu se zopet zamislím, in te misli so še vse globlje in širše, da komaj vem, kje sem, ko se prebudím. Od gozda prijadra dobrodejen hlad in me popolnoma predramí.

Pogledam naokoli: Tišina je razprostrla svoja, v prečudnih barvah lesketajoča se krila nad vrtom. — O, koliko tajnih zgodb poletnega večera čítam v njih! Hípoma pa se razmaknejo: na nebu se je utrníla zvezda...

Od zvezde mi preíde pogled na kopico sena sredi okroglega travnika. Pred sabo uzrem nešteto slik iz detinskih let. Ena se vrstí za drugo — kako sem srečen, ko jih gledam! Srce se mi vkljub mnogi bridki uri, ki sem jo preživel, močno poživi. Rad bi postal še enkrat majhen, da bi še enkrat užíval to rosno pomlad.

»Drago!« Glas se zaslíši iz híše. »Ali še ne mislíš?... Pozno je že in hladno. In očka bodo hudi, če ne prideš kmalu gor.«

Seveda moram zdaj ubogati skrbno mamico in se poslovítí od poletnega večera.

Zvezdice migljajo, poletna prirodna godba udari v koračnico, kopica sena mí pošílja dobrodejen pozdrav, lahko noč, pa odkorakam počasi k počítku.

Kako sladko se spi po užítku poletnega večera, in kako svež se prebudiš, ko zapoje petelin.

Želím si skromno: da bi dožível še mnogo takih poletnih večerov, pa bom srečen.

